

Un vis cu buburuze

„Se anunță o zi frumoasă”, își spuse Rocco, frecându-și ochii pentru a alunga ultimele urme de somn. „Întotdeauna când visez buburuze mi se întâmplă ceva bun”, continuă el, zâmbind, în timp ce își căuta hainele pentru ziua respectivă.

Rocco este un micuț curcubeu din Țara Curcubeilor și nu este mai înalt decât degetul tău arătător. Este un omuleț care seamănă perfect cu tine: singura diferență constă în faptul că e atât de mic și are părul în toate culorile curcubeului. Un păr zburliț și pufos, în care și-a făcut cuib fiecare culoare din lumea asta. Poate de aceea toți curcubeii îl iubesc și îl respectă atât de mult. De câte ori au vreo nelămurire sau au nevoie de ajutor, fug degrabă la casa lui Rocco și ciocănesc veseli la ușă.

În timp ce încerca să își amintească fiecare detaliu al frumosului vis cu buburuze, Rocco auzi pe cineva că îl strigă din grădină. „Ciudat..., de obicei curcubeii bat la ușă, nu mă strigă”, își spuse el, în timp ce se îndrepta spre intrare. „Ce s-o fi întâmplat

azi...?" Întrebarea îi rămase în aer, deoarece, în loc să găsească 2-3 curcubeii gălăgioși, dădu nas în nas cu un fluture uriaș, ale cărui antene ajungeau până la ghiveciul cu albăstrele atârnat pe verandă. Rocco rămase câteva clipe uimit, privindu-și ciudatul musafir, apoi reuși să îngaime:

- Tu m-ai strigat?

- Sper că nu te superi că am îndrăznit..., spuse fluturele cel uriaș, cu o voce atât de subțire și slabă, încât ai fi crezut că vine de la o vietate mult mai mică. Nu am știut cui să cer ajutorul, iar Melcuț mi-a dat de înțeles că tu ești cea mai deșteaptă și drăguță vietate din pădure. Și m-a ajutat să ajung la tine, continuă el. Vrei să mă ajuti? Te rog...

Rocco încerca să înțeleagă tot ceea ce auzise, dar nu își putu ascunde un zâmbet ștrengăresc atunci când se pomeni numit „cea mai deșteaptă și drăguță vietate din pădure”.

- Chiar m-am întrebat unde a dispărut Melcuț-voiosul încă de aseară... Dar vino înăuntru și spune-mi ce s-a întâmplat. Mi-ar plăcea să te pot ajuta.

În timp ce matinalul musafir încerca, stângaci, să se strecoare prin mica ușă ce dădea în casa lui Rocco, acesta observă un lucru ciudat: era singurul fluture cu o aripă colorată și una transparentă pe care îl văzuse vreodată...

- Mulțumesc! Eu sunt Moz, se prezentă fluturele. Locuiesc dincolo de Pădurea Aurie, pe Pajiștea Narciselor. E un drum destul de lung de acolo până aici, mai ales când nu poți zbura... Noroc cu Melcuț, pe care l-am întâlnit în Pădure și m-a adus pe cochilia lui până aici, lămuri Moz misterul apariției sale și al dispariției melcului de grădină al lui Rocco.

„Aha, Melcuț s-a pornit la plimbare prin pădure aseară... Nu-i de mirare că abia acum a reușit să se întoarcă...”, își spuse curcubeul, în timp ce căuta un loc confortabil pentru musafirul său. Aripile sale lungi aproape răsturnară căniile de pe masa din living și se încurcară în draperiile colorate.

- Uite, așează-te aici, iar eu voi pregăti un ceai, îi spuse Rocco prietenos, în timp ce aduna pernele de pe canapeaua făcută din petale de lalele.

- Mulțumesc mult! Melcuț avea dreptate, chiar ești cea mai drăguță vietate din pădure. Abia aștept să îmi repari aripa și atunci totul va fi perfect, se entuziasmă Moz, căruia se vedea treaba că îi dispăruseră emoțiile, ba chiar și oboseala.

Respect pentru - Să îți repar aripa??? Rocco rămase cu ceainicul în mână, în mijlocul camerei, uitând pentru o clipă ce avea de făcut. Cum să îți repar aripa?

Era rândul lui să fie dezorientat...

În încăperea domnea acum o liniște atât de grea încât cei doi aveau impresia că aud curgerea timpului. Primul se dezmetici Rocco, amintindu-și că nu e frumos, ca o gazdă bună, să își zăpăcească musafirul cu propria lui zăpăceală.

- Voi face un ceai gustos, cu miere de margarete și îmi vei putea povesti tot ce s-a întâmplat!

Moz zâmbi într-un mod imperceptibil pentru oameni, însă Rocco fu extrem de încântat să observe că fluturele depășise momentul de confuzie. În timp ce pregătea licoarea aromată, micul curcubeu aruncă o privire pe fereastră, tocmai la timp ca să-l zărească pe Melcuț, care moțăia sub arcada cu trandafiri cățărători. „Noi doi vom avea o discuție separată”, gândi el, zâmbindu-i cu drag animalului său de companie.

Poate credeai că animale de companie pot fi doar câinii, pisicile, peștii sau păsărelele. Nici vorbă! Melcii pot fi cele mai drăguțe animale de companie din lume. Și oricine poate avea un melc de companie! Îl poți ține în grădină, sau în balconul apartamentului, dar nu uita să ai măcar un ghiveci cu plante în apropiere, pentru ca animaluțul tău să se poată hrăni. Și în fiecare zi îl poți privi, îi poți cânta și poți face cu el o activitate imposibilă pentru orice alte animale de companie: îl poți picta. Da, m-ai auzit bine! Pe cochilia lui poți picta cu acuarele o floare, o inimioară sau chiar un mic curcubeu... Ceea ce, cu siguranță, nu poți face cu un pește sau cu alte animale. Pentru că nimeni altcineva nu are cochilie ☺.

În timp ce turna ceaiul în căni viu colorate, Rocco spuse, zâmbind, către fluturele cel mare:

- Aș vrea să înțeleg ce s-a întâmplat, ca să știu cum pot să te ajut.

Moz gustă licoarea aromată și, plescăind încântat, începu să povestească:

- Ți-am spus că locuiesc pe Pajiștea Narciselor. E cel mai minunat loc de pe pământ pentru noi, fluturii! Narcisele sunt prietenele noastre și petrecem fiecare zi îngrijindu-le și povestind cu ele. Nici nu pot să îți descriu cât eram de fericit acolo, împreună cu familia mea... Asta până ieri!

Respect pentru Orice bucurie din vocea lui Moz dispăru, iar Rocco simți că urmează să afle ceva grav.

- Ieri a fost cea mai urâtă zi din viața mea. Sper să nu mai trăiesc niciodată o zi de ieri, spuse fluturele, ale cărui aripi începuseră să tremure ușor.

- Pot să îți mai aduc miere dacă vrei, încercă micul curcubeu să îndulcească atmosfera.

- Ceaiul este minunat! Ești foarte priceput, spuse Moz.

- Acum povestește-mi ce s-a întâmplat ieri....

- Nu mai vreau să trăiesc vreo zi de ieri, repetă fluturele... Zburam liniștiți și ne vedeam de treaba noastră, când am început să auzim niște zgomote ciudate. Nu păreau periculoase. Erau doar... ciudate! Și narcisele începuseră să tremure, dar nu era din cauza vântului. Părea că fiecare floare știa ceva ce noi nu știam... M-am oprit pe un fir înalt de iarbă, ca să înțeleg ce se întâmplă. Și atunci i-am văzut!!

Vocea lui Moz devenise o șoaptă tremurată:

- La început mi s-au părut interesanți, chiar frumoși! Dacă stau bine să mă gândesc, semănau perfect cu tine. Doar că erau gigantici și nu aveau un păr atât de frumos colorat ca al tău...

Auzind descrierea, Rocco se ridică atât de brusc de pe canapea, încât aproape răsturnă masa cu tot ce era pe ea. Fluturele privea mirat, în timp ce micul curcubeu răsfoia preocupat o carte cu pagini îngălbenite de trecerea timpului, mormăind ca pentru sine: „S-au întors! Știam eu că se vor întoarce!”. Apoi, revenind pe canapea la fel de brusc pe cât plecase, îi spuse lui Moz, arătându-i, plin de satisfacție, o pagină din carte:

- Ei erau, nu-i așa? Sunt convins că erau ei!

Moz își lungi antenele și își îndreptă întreaga atenție spre desenul indicat de Rocco. Pe pagina învechită, cu greu se mai puteau distinge două siluete ce semănau foarte bine cu ceea ce fluturele văzuse pe Pajiște.

- Aceștia, domnul meu, sunt copii. „Co-pii” silabisi Rocco, având aerul cuiva care făcuse o mare descoperire. Sunt foarte bine informat. Sunt un adevărat expert în ceea ce privește copiii, pentru că îi studiez de foarte multă vreme. I-am și văzut odată, dar erau destul de departe de mine.

Rocco avea dreptate. În casa lui, prin toate cotloanele și colțurile avea tot soiul de cărți și enciclopedii despre copii. Însă și el recunoscuse că unele nu erau deloc bine documentate, deoarece

Îi prezentau pe copii ca fiind niște ființe ce puteau fi, uneori, răutăcioase. „Ori, copiii sunt atât de minunați! Sunt mereu veseli, gata să ajute, cântă divin și știu să se joace atât de frumos!”, obișnuia să gândească Rocco. În ziua în care văzuse copiii, fusese cucerit definitiv de aceste ființe extraordinare. Tocmai își terminase plimbarea obișnuită prin pădure, când auzi aceleași zgomote ciudate despre care îi povestise și fluturele. Pentru că toți curcubeii sunt foarte buni la cățărare, în câteva secunde era deja pe prima creangă a unui stejar bătrân, privind curios de după câteva frunze. Și atunci i-a văzut: semănau perfect cu curcubeii, dar erau mult, mult mai înalți [cam cât de înalt ești și tu, dragul meu copilăș ☺]. Iar cei doi copii pe care Rocco îi privise timp de mai mult de o jumătate de oră, îi umpluseră inima de bucurie. I-a văzut râzând, cântând unei buburuze care stătea cuminte pe o frunză și jucându-se cu câteva bețe uscate, care parcă prinseră viață în mânuțele rozalii, transformându-se în baghete vrăjite sau sceptre regești.

Gândurile i-au fost întrerupte de Moz, care își continuă povestirea:

- Da, cred că erau copii..., dar au rupt multe narcise și au călcat în picioare mușuroaiele de furnici. Apoi au început să arunce cu pietre după Aripioară, cinteza cea drăgălașă care ne vizitează de multe ori. Abia a reușit să scape întreagă... Nu îmi venea să cred ceea ce vedeam. Și atunci..., două mâini puternice m-au înșfăcat și am crezut că totul se va termina acolo. Am încercat să scap, însă fiecare încercare nu făcea decât să îmi înrăutățească situația. Până mi-am dat seama, tot praful de pe una din aripi mi se scuturase în palma copilului.

Lui Rocco nu-i venea să creadă ceea ce auzea. Ochii i se măriseră și asculta cu atenție povestea. Nu putea fi vorba de acele creaturi minunate, care lui îi dăruiseră atâta încântare...

- Atunci s-a produs o adevărată minune... Ca din senin, s-a iscat cea mai grozavă furtună din anul ăsta. Picuri uriași de ploaie au început să cadă cu atâta repeziciune, încât cei doi copii au uitat de mine și m-au aruncat în iarbă, în timp ce fugeau, încercând să se adăpostească. Am stat nemișcat sub o frunză de brusture, până când furtuna s-a liniștit. Credeam atunci că am scăpat..., dar fără praf de zbor, nu pot zbura! Niciunul din fluturii de pe pajiște nu a știut ce e de făcut, așa că am hotărât să pornesc la drum. Știam că pot găsi pe cineva să mă ajute. Și așa l-am întâlnit pe Melcuț în

pădure, chiar când simțeam că nu mai am niciun strop de putere. Și, de aici, știi deja povestea. Vrei să mă ajuți?

Rocco era atât de adâncit în gândurile sale, încât nici nu realiză că ar trebui să răspundă. Auzise, într-adevăr, una din cele mai extraordinare întâmplări. Și tot nu-i venea să creadă că lucruri atât de îngrozitoare pot fi făcute de ființe așa de minunate..

- Mă ajuți, te rog? repetă fluturele, neștiind cum să interpreteze tăcerea curcubeului.

- Să te ajut? Sigur că te voi ajuta, dar încă nu știu cum...

Un hârșăit ce se auzi de pe verandă le întrerupse conversația. Era Melcuț, care se plictisise în grădină și voia să intre în casă. Îndreptându-se spre ușă, Rocco își spuse: „sigur că îl voi ajuta..., dar unde găsesc eu praf de zbor?” Pe verandă, Melcuț aștepta răbdător și se bucură atunci când Rocco îi mângâie cochilia, gânditor.

- Ai făcut o treabă grozavă, salvându-l pe bietul fluture, Melcuț. Dar acum ce ne facem?

Nu primi niciun răspuns, pentru că nici în povestea noastră melcii de companie nu vorbesc. Sunt drăguți, prietenoși, înțeleg totul și vor să ajute, dar nu pot vorbi. Exact ca și melcii tăi de companie ☺.

* * *

- Moz, trebuie să facem o nouă plimbare, spuse Rocco, întorcându-se în camera unde fluturele se instalase comod. Dacă ți-ai terminat ceaiul și te simți mai bine, e timpul să pornim!

În ciuda zâmbetului cald pe care îl afișa curcubeul, Moz începu să simtă o undă de îndoială.

- Unde să plecăm? Credeam că mă ajuți...

- Ca să te pot ajuta, trebuie să mergem la Stejarul de 100 de Ani, unde locuiește Bunica Bufniță. Ea este, cu siguranță, cea mai înțeleaptă ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Până acum, ne-a ajutat de câte ori am avut vreo problemă. Și, te rog să mă crezi, în Satul Curcubeilor apare mereu câte ceva..

Rocco își ajută musafirul să se ridice și să iasă în grădină. Acolo, razele calde ale soarelui mângâiau fiecare din florile îngrijite cu atâta drag. Trandafiri, tufe de levănțică, panseluțe, dalii, chiar și mușetel... O adevărată simfonie de culori și parfumuri!

Respect pentru **Chiar atunci**, pe poteca din fața casei apărură Tim și Tina, care acum îl priveau mirați pe Moz.

- Bună, Rocco! Am venit să te invităm la o plimbare, spuse Tina. Nu știam ca ai musafiri...

- În acest moment, o plimbare e cea mai bună idee! Asta voiam să facem și noi, spuse vesel Rocco, începând să facă prezentările. Tim, Tina, el este Moz și are nevoie de ajutor. Moz, ei sunt Tim și Tina, și ne vor însoți până la Bunica Bufniță. Sunt singur că ea ne va spune unde găsim praf de zbor.

Pornind la drum, Tim și Tina aflară povestea incredibilă a bietului fluture, pe care începuseră deja să îl placă. Tare își doreau să îl poată ajuta...

Moz, la rândul lui, îi studie pe cei trei prieteni cu mai multă atenție. Tina era frumoasă, cu un păr lung și mov, ce strălucea în lumina soarelui întocmai ca petalele toporașilor. Fusesse tare impresionată de evenimentele prin care trecuse Moz și, la fiecare pauză a povestirii, ofta prelung și întreba „Chiar așa? Ooooof...” Tim era mai rezervat. Se mulțumise să asculte cu atenție, privind în pământ pe tot parcursul drumului. Își ținea mâinile la spate și mergea gânditor, scărpinându-și uneori claia de păr portocaliu, care semăna cu o coadă pufoasă de vulpe. Rocco era cel mai atent. Din timp în timp, îl întreba pe Moz: „Mai rezisti? Nu vrei să ne oprim să te odihnești? E destul de ciudat pentru un fluture să umble..”

Moz nici nu își dădu seama când trecuse timpul. În compania curcubeilor se simțea atât de bine, încât aproape uitase de aripa bolnavă. Tot povestind, se treziră la marginea Poienii. De aici, fluturile observă un copac falnic, ce se înălța parcă până la nori.

- Aproape am ajuns, spuse Tina. Încă puțin și Bunica Bufniță ne va spune ce e de făcut.

- Oare știe că venim? întrebă Moz.

- Bineînțeles că știe! Bunica Bufniță vorbește cu vântul și cu norii. De fiecare dată ne așteaptă, știind că urmează să o vizităm. Știe chiar și ce vrem să întrebăm. Și, de fiecare dată ne-a ajutat, continuă Tina, în a cărei voce se putea simți bucurie, dar și un strop de emoție.

Ajunși sub coroana impresionantă, micii prieteni fură întâmpinați de o pasăre, care lui Moz i se păru uriașă. Penele maronii semănau foarte bine cu trunchiul și crengile stejarului, iar ochii mari, ca două farfurioare de ceai, îi priveau cu blândețe.

Respect pentru - Vă așteptam, micuțelilor! Hai, sus cu toții, să vedem ce-i de făcut!

Vocea bufniței avea în ea atâta blândețe, încât Moz se simți fericit și urcă și el pe aripile întinse, împreună cu micii curcubeii. Când fiecare era cățarat printre pene, Bunica Bufniță se lansă într-un zbor lin și ajunse pe o creangă, în dreptul scorburii pe care fluturele o observase de jos.

- Azi am pentru voi zmeură și suc de afine. Vrea cineva să le încerce?

Patru voci entuziasmate o făcură pe Bunica să zâmbescă.

- Știam eu. Intrați în casă și așezați-vă comod.

Rocco, Tim și Tina o luară înainte, arătându-i lui Moz drumul. Scorbura nu era deloc întunecoasă, așa cum crezuse fluturele inițial. Privi mirat în jur pentru a descoperi sursa de lumină, deoarece nu se zăreau nicăieri ferestre. Din loc în loc, descoperi licurici somnoroși, care moțăiau. Luminițele lor erau suficiente pentru a oferi o atmosferă caldă încăperii, care nu semăna deloc cu casa lui Rocco. Aici, parcă totul te îndemna spre... visare. Pe post de covor, peste tot creștea un strat gros și pufos de mușchi, care răspândea un miros aromat, de pădure.

Nimeni nu și-a dat seama când au zburat 3, apoi 4, și apoi chiar mai multe ore. Moz și-a depănat povestea, fiind întrerupt uneori de curcubeii care aduceau mici completări, puneau întrebări sau se simțeau datori să amintească proprii întâmplări, care păreau că seamănă cu experiențele fluturului uriaș. În tot acest timp, Bunica Bufniță nu a scos niciun cuvânt; s-a mulțumit să-i privească pe vorbăreții musafiri și să le zâmbescă.

- Bunico, de unde facem rost de praf de zbor?

Vocea cristalină a lui Rocco îi scoase pe toți din starea de visare. Chiar și licuricii tresăriră și toți ochii din cameră se îndreptară spre bătrâna pasăre, care zâmbea gânditoare. În inima lui Moz începuse să licărească speranța, însă tăcerea din cameră i se părea tot mai lungă.

- Voi la ce v-ați gândit?

Răspunsul-întrebare al Bunicii îi luă pe toți prin surprindere. Rocco rupse tăcerea:

- Eu m-am gândit că visele zboară, gândurile zboară... dar nu am văzut niciodată vise sau gânduri cu praf.

- Și norii zboară, și cuvintele, și cântecele zboară, spuse Tina.

Respect pentru - Mie cel mai mult îmi place cum zboară vântul. Când culege frunze uscate sau cântă printre copaci... e ceea ce-mi place mie cel mai mult, completă Tim.

- Și fluturii zboară... În glasul lui Moz, speranța prinse aripi.

- Sunteți grozavi! Și sunteți cei mai buni prieteni pe care oricine i-ar putea avea. Ați dovedit că aveți inimi pline de bunătate atunci când, fără nicio ezitare, ați hotărât să îl ajutați pe Moz. Dragostea te face să zbori. Mai mult, niciunul din voi nu s-a gândit că azi ar fi putut face altceva, mai simplu sau mai plăcut, decât să bată drumul din sat până la mine. Ați hotărât, fără ezitare, să porniți la drum pentru a-l ajuta pe noul vostru prieten. Aceasta este acțiunea: în multe cazuri nu e suficient să îți fie milă de cineva, să îl compătimești și apoi să îți vezi de viața ta. E nevoie să faci ceea ce trebuie făcut. Trebuie să fii gata să ajuți, chiar dacă asta ar însemna să renunți la planurile tale. Acțiunea vindecă frica.

În sufletele celor 4 prieteni înfloreau sentimente atât de calde și de puternice, încât își simțiră ochii scăldați în lacrimi de emoție. Privindu-i, Bunica observă cu încântare că toți se țineau de mâini.

- Credința voastră că Moz va putea zbura din nou este al treilea ingredient. Credința este cel mai puternic vindecător!

Lui Moz i se părea ca pășise într-un vis: simțea inimile curcubeilor bătând lângă el și parcă putea să le citească sufletele. Mâinile lor se țineau strâns una de alta, iar aripile îi vibrau de emoție.

- Moz, e timpul să pornești spre casă. Ceilalți fluturi te așteaptă nerăbdători.

Moz, Roco, Tim și Tina porniră tăcuți spre ieșirea din casa bufniței. Niciunul nu vorbea, pentru că inimile lor băteau parcă deodată. Deși erau stăpâniți de emoții puternice, fiecare din ei știa că situația se rezolvase într-un fel magic. Ajunși afară, curcubeii au dat cu ochii de cel mai frumos fluture pe care îl văzuseră vreodată. Pe aripile lui Moz se împleteau toate culorile curcubeului, iar ochii îi străluceau cu luciri de diamante. Fără să spună nimic, Moz își îmbrățișă prietenii și își întinse aripile minunate. Se ridică ușor în zbor, ocoli falnicul copac, apoi reveni la creanga de unde curcubeii, împreună cu Bunica Bufniță îl admirau.

- Vă mulțumesc din inimă! Fiți siguri că voi duce mai departe tot ceea ce voi mi-ați oferit. Mulțumesc!!!! spuse frumosul fluture, în timp ce se îndrepta elegant spre pajiștea unde alți fluturi îl așteptau cu sufletul la gură.

Respect pentru - Ce va duce Moz mai departe, Bunico? întrebă Tina, aproape șoptind, în timp ce privea zăritele, sperând să mai zărească fâlfâiri multicolore.

- Va duce tot ceea ce voi i-ați dăruit: va duce dragostea, va purta cu el și va împărtăși credința și va fi gata să acționeze pentru cei ce vor avea nevoie de ajutor. Acestea sunt comorile pe care el le-a primit azi și pe care le va da și altora. Dragostea, credința și dăruirea voastră i-au dat aripile! zâmbi înțeleapta pasăre.

- Hopa sus, micuților. Vă duc eu până în sat, pentru că deja se înserează.

Ținându-se strâns de penele bufniței, care zbura lin pe deasupra pădurii, curcubeii zâmbeau.

„Până la urmă, buburuzele din visul meu chiar au vestit o zi frumoasă!”, își spuse Rocco, admirând apusul.

